

Tuhkasta ja jäästä

Esipuhe.

Tarinat voivat viedä sinut miljoonaan paikkaan avaruudessa ja hetkeen ajassa. Toivomme, että tarina Rosalindista, joka selviytyi vaikeimmista tilanteista ja löysi paikkansa maailmassa, puhuttelee sinua. Emme ehkä elä enää hammasrattaiden ja kauppiaiden ajassa, mutta Rosalindin mukanaan tuomat viestit ovat edelleen ajankohtaisia.

Kirjoittaneet Hazel Hammond, Poppy Herd, Mya Odey ja Matthew Carter.

Tytär Rosalind,

Valmistaudu lähtemään, sillä vihdoinkin olen löytänyt sulhasen. Vakuutan, että Englannissa odottaa komentava saksalainen aviomies. Kuten velvollisuudentuntoisen tyttären pitäisi tietää, en pidä hölmöistä, joten älä yritä tehdä minusta hölmöä tällä järjestelyllä. Olkaa valmiina huomenna aamunkoitteessa,
Isä

Laiva seiso epävarmasti jäisillä vesillä. Ympärillä oli monia muita samanlaisia, mutta se oli irrottanut tyhjältä valkoisesta laatasta. Yksityiskohtia oli vaikea nähdä, laiva ja sen veljeskunta olivat kalpeita joutsenia huoneen painostavassa hämärässä. Ne parveilivat kohti takkaa, jonka hiillos oli sammunut varhain aamulla. Ympärillä oli joka puolelta painavia, painuneita kirjoja, haalistuneita merikarttoja ja kauan sitten unohdettuja rihkamaa erilaisista seikkailuista. Ei tietenkään hänen omansa, huoneen ainoa asukas, Rosalind Gekkenhuis, pian Klepper, oli ikuisesti jumissa siinä. Hänen kammionsa, kun tuli ei ollut sytytetty, oli vain hämärästi valaistu ohuilla, kapeilla raoilla, jotka tuijottivat tyhjänä ulos alla oleviin vilkkaisiin kanaviin. Hänen salviaiset silmänsä vaelsivat hengettömästi hänen laatikkovuoteensa luo, joka oli verhottu painavaan lasikuitupeitteeseen. Sen päällä levittäytyi eau de nil -maku, johon oli persoonattomasti kiinnitetty edellä mainittu viesti.

Tuleva morsian oli paksuhko hahmo ja seiso vertaistensa yläpuolella. Istuessaan katse kiinnittyi muhkeaan otsaan, jota kehystivät kuparinväriset hiukset, jotka putoilivat korkkiruuveina hänen selkäänsä pitkin. Pehmeä leukalinja johti pulleisiin, vaaleanpunaisiin huuliin, ja hänen alabasteri-ihonsa oli täynnä pisamia. Hämmennyksissään hän sattui vilkaisemaan ulos ikkunasta, kun ruokalasti kannettiin ohi kohti satamaa. Perheensä vaakunaa kantaessaan hän tiesi, että tällä kertaa kauppatavarana ei ollutkaan heidän perheensä, vaan hän itse.

Lähtöpäivän aamuna Nyx piteli yhä Rosalindin maailmaa sylissään. Varmistettuaan, että hän oli kunnolla peitetty, palvelustyttö saattoi hänet kaikkialle ulottuvan puolen yön läpi satamaan. Kova ja pureva alkuvuoden ilma piiskasi hänen vaatimattomuutensa helmoja. Hänen laivansa odotti laiturissa, purjeet avattuina, ja se merkitsi hänelle uutta elämää juuri Englannissa. Matka Pohjanmeren poikki oli pitkä ja rasittava, ja merisuihku oli kuin Boreaksen henkäys, joka kylmää sisintäsi myöten. Häntä kehoitettiin pysymään alhaalla suurimman osan matkasta, sillä hänen miehensä odottaisi jaloa ja naisellista vaimoa, jota meren kuriton luonne ei koskettaisi. Vihdoinkin, viikkojen tuijoteltuaan samaa lankkujen solmua, maa oli vihdoinkin tullut näkyviin. Kapteeni Baley kutsui Rosalindin kannelle tarkkailemaan lähestyvää horisonttia.

Rosalind näki Great Yarmouthin sumun peittämät rannat, joissa oli kullanvärisiä pilkahduksia, jotka työntyivät sumukerroksen läpi. Kun he nousivat tuon mystisen verhon toiselle puolelle, häntä ympäröi ahkera kaupunki, joka oli koko Englannin viidenneksi rikkain. Satamalaituria reunustivat tutut naiset, jotka olivat vääntyneet, kun he olivat vuosien mittaan kyyristelleet silakka- ja turskatynnyreitä. Keskellä oli kaupungin puolikuu, josta kuului kaupan, liiketoiminnan ja tietenkin rahan ääniä. Rosalind passitettiin kapteenilta epämääräiselle piialle, jonka tehtävänä oli saattaa

hänet avioliittoon. Hänet ohjattiin kaupungin vilkkaiden katujen halki eau de nil -puvussaan kirkon portaille.

Hänen saapumistaan odotti Otto von Klepper, mies, johon Rosalind sidottaisiin. Portailla seisojamerisilmäinen mies, jolla oli lyhyet ruskeat hiukset ja leikattu parta. Hänen vartalonsa ei ollut epämiellyttävä, sillä hänellä oli ajan ihanteellinen ruumiinrakenne. Vaikka hänen vaatteensa olivatkin melko tyypilliset, hänen periwinkkelinvärinen tunikansa erottui palvelijoiden joukosta. He seisoivat vastakkain ja katselivat toisiaan.

"No niin, kaunotar. Toivottavasti matkanne oli miellyttävä", Otto tervehti varautuneella paksulla saksalaisella aksentilla.

"Tervehdys, herrani. Matkani oli reilu. Kiitän teitä tästä kunniakkaasta ottelusta." Rosalind vastasi vaatimattomalla, korostetulla hollantilaisella äänensävyllä.

Otto ojensi Rosalindille kultanauhan, heidän avioliittonsa symbolin. Siitä hetkestä lähtien hän oli Rosalind von Klepper. Toistensa kädestä pitäminen, kun heidän avioliittonsa vihittiin, oli sopiva alku pitkälle päivälle. Heidän liittonsa juhlinta jatkui iloisena yöhön asti, jolloin he vetäytyivät yhdessä ja saattoivat avioliiton päätökseen. Seuraava aamu koitti, ja kun aurinko kurkisti horisontin yli, Von Kleppersit nousivat sen mukana, mutta Otto oli herännyt ennen aurinkoa. Hänen mielessään leikki ajatus. Pukeuduttuaan he suuntasivat ruokasaliin.

"Millainen oli ensimmäinen yösi Englannissa, kultaseni?" Otto tiedusteli hiljaa, sillä hänen oli ollut levoton.

"Hyvin, herrani." Rosalind vastasi pehmeästi. "Saanko kysyä velvollisuuksiani vaimonasi, rakas Otto?"

Otto vastasi tiukalla mutta lempeällä äänellä.

"Olet nyt vaimoni, ja sellaisena sinun on suojeltava minun, nyt meidän, mainettani. Älä kuitenkaan pelkää puhua vapaasti omassa talossamme."

"Kyllä, herrani."

Tytär Rosalind,

Minulla ei ole aikaa kohteliaisuuksiin, itse asiassa veljesi typeryksellä ei ole aikaa ollenkaan. Hän on kuollut, samoin kuin hänen huoravaimonsa. Valitettavasti heidän arvokkain omaisuutensa paloi tulipalossa, joka tuhosi heidät. Naisen poika ja veljesi tytär jäivät henkiin. Minulla ei ole mitään tekemistä heidän kanssaan ilmeisistä syistä. Tehkää siis tämän tiedon kanssa kuten miehenne haluaa.

Isä

Rosalindin kädet tärisivät, kun hän tutki pergamentin mustetta. Hänen veljensä Hendrick ja hänen vaimonsa Helana olivat kuolleet? Heidän kaksi lastaan olivat jääneet jälkeen, ja nyt he olivat varmasti hänen vastuullaan, hänen hoidettavanaan ja pidettävänä omia lapsinaan. Leifin kohtalo painoi eniten hänen mieltään, maailma ei varmasti olisi suopea Helanan ja algerialaisen Khalil-nimisen algerialaisen ensimmäisen avioliiton tuotteelle. Sitten oli vielä hänen veljentyttärensä, pikku Inga, joka oli vasta seitsemänvuotias ja joka oli syntynyt hänen veljensä avioliitosta Helanan kanssa.

Vaikka hän oli viettänyt Otton kanssa tyytyväiset kaksi kuukautta, hän oli melko epävarma siitä, miten Otto suhtautuisi kahteen lapseen, joista toinen ei ollut edes verisukulainen, jonka hän toivoi tuovansa heidän elämäänsä. Aihe oli paras ottaa puheeksi illallisen jälkeen, kun dekantteri oli tyhjennetty.

"Otto-kulta, minulla on sinulle pyyntö."

"Puhu mitä haluat"

"Veljeni on kuollut vaimonsa kanssa. Pelkään kahden lapseni turvallisuuden puolesta. Huoli siitä on

vaivannut minua, herrani.”

”Haluat tuoda uuteen elämäämme lapsen, joka ei ole edes sukua sinulle, toisen avioliiton tyttären rinnalle. Ajattele meidän mainettamme.”

”Puhut maineesta. Kun kiellät kahden sukulaiseni pääsyn talouteemme - verisukulaisia tai ei - se on maineesi tahraamista minulle, vaimollesi.” Hän sanoi: ”Se on minun, vaimosi, maine.”

”Talo, joka on riippuvainen tuloistani.” Otto vastasi tiukasti, hänen valtamerisilmänsä muuttuivat myrskyisäksi mereksi, hänen huulensa puristuivat ohueksi viivaksi. Hänen tyytymättömyytensä oli selvä. ”Ja minun tuloni nojaavat maineeseeni.”

”Saatan tuottaa vain tyttäriä; tämä voisi olla mahdollisuutesi saada varma miespuolinen perillinen.” Rosalind nuhteli, hänen salvia-silmänsä loistivat närkästyksestä ja anomisesta.

”Perillinen, joka ei ole edes sukua vaimolleni, saati sitten minulle!” ”Perillinen, joka ei ole edes sukua vaimolleni, saati sitten minulle!” Otto torjui tylästi.

”Ja silti pidän heitä sukulaisinani.” Rosalind vastasi hiljaa ja tunteikkaasti.

Tästä Otto horjahti, ja hänen suunsa vapautui raivon rajamailla olevasta kiharasta eroahdistuksen ilmeeksi. Hänen kätensä laskeutui laskeutumaan hänen kätensä päälle, kun hän tuli ja istuutui tuolille hänen viereensä.

”Se on minun rakkaani. Sinun sukusi on nyt sittenkin minun sukuni. En teeskentele olevani täysin sinut tilanteen kanssa, mutta vaihtoehto on tragedia, jota en halua ohittaa. Lähdemme matkaan niin pian kuin mahdollista. Jopa huomenna, jos Jumala niin tahtoo.”

Helpotuksen kyyneleet löysivät tiensä hänen silmäkulmistaan.

”Kiitos, kiitos, herrani.” hän mutisi matalasti vapautuneena suuresta ahdistuksestaan.

Kun seuraava aamu nousi horroksestaan aaltojen alla, Otto huomasi kaikki asiansa hoidetuiksi. He saattoivat lähteä Bergeniin vielä samana päivänä. Varma Jumalan merkki, hän ajatteli hiljaa itsekseen, vaikka hän hylkäsi ajatuksenjuoksun. Kirkonkellot kuuluttivat aikaista kellonaikaa, kun Otto ja Rosalind etenivät satamaan. Hätäisesti koottu seurue seurasi perässä. Sekä mies että vaimo toivoivat, että muutama viikko, jotka matka kestäisi, ei riittäisi vaarantamaan lapsia geelimäisessä kaupungissa.

Tytär Rosalind,

Kuinka kehtaat käyttää naisellisia tapojasi viettelemällä miehesi järjestelyyn, johon hän ei varmasti voi olla tyytyväinen. Uutinen äkillisestä lähdöstäsi suututtaa minua, miehesi menettää kauppiaa tämän typerän retken takia. Amsterdamin kauppiaat valittavat jo silakan puutetta, minä mukaan lukien. Toivotteko Klepperin talolle vielä enemmän onnettomuuksia kuin olette jo aiheuttaneet...
Isä

Tämä oli viesti, joka tervehti heitä satamassa Bergenissä, joka oli kuten aina peittynyt läpitunkemattomaan lumeen ja jäähän. Rosalind ei voinut olla häpeämättä tietäen, että hän oli aiheuttanut miehelleen rahanmenetyksen. Otto otti kirjeen häneltä, luki sen huolellisesti läpi ja piikkasi sitten.

”On muitakin sillikauppiaita, täällä ollessani tutustun useampiin kauppiaisiin. Tämä matka laajentaa kauppareittejäni sen sijaan, että se heikentäisi niitä.” Otto kommentoi kevyesti rauhoittaen hienovaraisesti naisen pelkoja. Tyttöä lohduttivat hänen sanansa, ja kun heidät johdatettiin sinne, missä lapsia pidettiin, hän yhdisti kätensä miehen käteen.

Otto otti ohjat käsiinsä, kun he seurasivat opasta kapeiden, mutkittelevien katujen läpi. Kaikki olivat kaupungin pahimpana vitsauksena olleiden yleisten tulipalojen polttamia. He seisoivat kunnollisen puurakennuksen ulkopuolella odottaen hermostuneina kahden uuden perheenjäsenen tapaamista. Oviaukosta työnnettiin sisään kaksi pientä hahmoa, jotka esiteltiin heille kuin huutokaupattavaksi. Leif, poika, oli kaksikosta pidempi. Hän oli kaksitoistavuotias, hänellä oli tumma ihonväri, tiukasti

käärityt hiukset, jotka pomppivat hänen päänsä ympärillä kuin sädekehä, ja kultaiset, hermostuneet silmät. Pienemmällä, Inga - työllä, oli hiukset, jotka heijastivat Rosalindin väriä, ja silmät olivat kuin Ottolla, mutta kalpeammat, ja niissä heijastui jää, jota he tuijottivat.

Rosalindin omat salviaiset silmät pehmenivät hänen kahden uuden suojattinsa nähdessään.

Hänen äänensä, rauhoittavana huminana.

”Tulkaa tänne, rakkaat.”

Ingan katse nousi maasta, kimalteli kuin vastalumi, hänen hymynsä särkyi kuin aamunkoitto, kun hän lapsenomaisen ihmeissään juoksi kömpelösti jäällä liukastellen tänne ja heittäytyi Rosalindin odottavaan syleilyyn. Uusi äiti piti lasta tiukasti rinnallaan, hän saattoi tuskin kuvitella, mitä he olivat käyneet läpi, ja silitteli lapsen hiuksia, jotka muistuttivat niin paljon hänen omia hiuksiaan. Otto, joka ei vielä odottanut tällaista vanhemmuuden tasoa, taputti kömpelösti vaimonsa sylissä olevaa nippua. Lief seisoi huolestuneena erillään kotikohtauksesta tuntien itsensä ulkopuoliseksi, uusi perhedynamiikka ei ollut oikea paikka hänen kaltaiselleen pojalle. Sellainen, jota ei sido veri. Rosalind oli nopea vakuuttamaan hänen pelkonsa, tarttui hänen hermostuneisuuteensa, heitti ilopallon miehensä päälle (joka epätavallisen änkytti) ja sopeutui nopeasti uuteen tulokkaaseen. Koska hänellä ei ollut kokemusta lapsista, hänen otteessaan oli selvää epävarmuutta.

Sillä välin Rosalind lähestyi hitaasti säikkynyttä poikaa. Jotenkin yksinään hän näytti pienemmältä, hän jopa säpsähti, kun Rosalind ojensi kätensä ja silitti hellästi miehen käärittyjä hiuksia.

”Miten kauniit hiukset sinulla onkaan. Ole kiltti, älä pelkää minua. Olet nyt yhtä paljon lapseni kuin pikku Inga on.” Rosalind kuiskasi hänelle.

”Kiitos.” Hän ei osannut sanoa muuta, kun he alkoivat kulkea hiiltyneiden katujen halki takaisin heidän täysihoitolaansa. Rosalind tönäisi Leifiä katsomaan takaisin sinne, missä Otto yritti hillitä kiihtyvää Ingaa, mutta ei onnistunut siinä.

”Tarvitsetko apua, rakkain?” hän kysyi leikkisä pilke silmäkulmassaan, joka korostui, kun Leif naureskeli hieman. Pikkuinen laskettiin nopeasti takaisin naisen syliin. Otto harjaantui ja selvitti kurkkunsa, ja kevyt punastuminen peitti hänen poskensa.

Oli jo melkein pimeää, kun he saapuivat huoneeseensa, mutta hämärtyvässä iltahämärässä Rosalindin silmiin osui kirje.

Tytär Rosalind,

Toiveeni on jätetty huomiotta. Amsterdamissa on kerrottu kokoelmastasi. Tätä ei suvaita; voin vain olettaa, että ilkeä naisellisuutesi on myrkyttänyt miehesi mielen hyväksymään luonnottomia toiveita. Voi meidän perhettämme, jos jatkat, siitä on oltava seurauksia.

Isä

Rosalindin silmät kiittelivät vuodattamattomista kyynelistä, kun hän luki läpi vastenmielisen kirjeen. Hän antoi pienen murtuneen äänen. Tämän kuultuaan Otto otti kirjeen, luki sen läpi ja heitti sen vastenmielisenä pois. Hänen vahvat, lohduttavat kätensä kietoutuivat vaimon ympärille, haluten lohduttaa vaimoaan. Nainen jäykistyi tästä epänormaalista myötätunnosta, mutta rentoutui pian syliin ja alkoi nyyhkyttää hiljaa. Myös Inga alkoi itkeä, enemmänkin myötätunnosta äitiään kohtaan kuin ymmärtääkseen tilannetta. Pieni lapsi käpertyi heidän jalkojensa väliin, kun Leif liittyi mukaan yrittäen taputtaa Rosalindia hillitysti selkään. Hetken kuluttua Rosalindin nyyhkytykset hiljenivät pieneksi nuuskimiseksi ja hikkaamiseksi. Hän (muistaen, että hänen pitäisi olla rauhallinen lasten kuullen) hymyili heille märkänä, taputti heitä päähän ja antoi pienen, arvostavan hymyn Ottolle.

”Tulkaa nyt, lapset. Meidän on annettava äitinne levätä.” Otto lausui isällisellä äänellä ja ohjasi lapset pois, jotta Rosalind valmistautuisi nukkumaanmenoon.

Kun Rosalind heräsi seuraavana päivänä, hän kuuli sängyn toiselta puolelta kolmen hahmon hälinää ja kuiskauksia. Otto tunsu kiintymystä näitä kahta nuorta sielua kohtaan, toinen oli poika

(varma perijä), joka muovautuisi jatkamaan ammattiaan. Toisen hän voisi esitellä laivalla ja markkinoilla, toisen hän voisi opettaa, kun hänen vaimonsa opettaa tyttärelleen etikettiä ja muita asianmukaisen naiseuden välttämättömyyksiä. Inga keskeytti hänen ajatuksenjuoksunsa ja tyrmäsi ilman hänen keuhkoistaan, kun hän hyppäsi hänen päälleen. Hän teki itselleen muistiinpanon, että hänen oli noustava aikaisin ja pysyttävä kaukana Ingan makuuhuoneesta. Häiriö sai Rosalindin heräämään täysin ja prässäämään pientä mutta määrätietoista pikkutyttöä, kun kaikki naureskelivat.

"Hyvää huomenta, rakkaimmat", Rosalind tervehti myöhäisaamun tunnelmassa, "on ilo nähdä, että olemme kaikki täynnä elämää tulevaa matkaa varten."

Uudet vanhemmat onnistuivat jotenkin saamaan lapsensa löyhästi valmiustilaa muistuttavaan tilaan, ja katsoen sen hyväksyttäväksi he lähtivät kohti satamaa. Aiemmista lupauksista kotiinpääsystä huolimatta yksikään laiva ei ottanut heitä kyytiin. Edes Otton luotetuimpien liikeyhteisöjen oppipojat eivät uskaltaneet ottamaan heitä mukaansa. Vasta kun eräs köyhä oppipoika (vain neljätoistavuotias) murtui Otton kuulustelun paineen alla - ja Rosalindin kasvavan vihan alla - ja tunnusti.

"Mitä tarkoitat, isäni on kieltänyt meitä lähtemästä." Rosalind napsahti kylmästi.

"Kuka on isäsi, Norjan kuningas..." Otto mutisi ja puhui sitten ääneen: "Ja mikä valta vaimoni isällä on estää perheeni vapaa matkustaminen?" Otto puhui.

Oppipoika änkytti, koska hänellä ei ollut vastausta, vaikka hänkin tiesi, että isä Gukkenhuisilla oli Amsterdamin suurimman killan aldermanina paljon vaikutusvaltaisempia yhteyksiä kuin useimmilla. Rosalind huokaisi ja antoi epäonnisen pojan häipyä. Otton ilme oli synkkä, myrskyisä tyytymättömyydestä. Hän tarttui vaimonsa käteen, nosti Ingan vapaaseen käsivarteensa ja varmisti, että Leif piti tiukasti kiinni Rosalindin vapaasta kädestä, ja karkasi ainoaan paikkaan, johon hän saattoi ajatella menevänsä.

Jäykällä, astelevalla kävelyllään ryhmä saapui pian killan uhkaavalle sisäänkäynnille. Pitkään kuolleen puun lehdet kohtasivat oven ympärillä kiharoittain muodostaen ikivanhoja harjuja. Merkki oven vieressä osoitti, että kokous oli meneillään, mutta Rosalindin ja Otton närkästys ja suojeluväistö ohittivat kaiken tavallisen kohteliaisuuden. Useat rivit ryppyisiä, varttuneita kasvoja kääntyivät katsomaan heitä, kun he ryntäsivät sisään - aivan kuin he olisivat toivoneet karkottavansa tunkeilijat pelkillä katseilla. Alderman nousi ylös tuumanvauhdilla ja nojasi tukeviin raajoihinsa, ja heikko yritys määräilevään äänensävyyn veti heikosti kurkusta.

"Tämä on hyvin epäsäännöllistä", hän sanoi pitkien taukojen välissä vetäessään rytmikkaita henkäyksiä.

Otto keskeytti, yrittämättä peitellä kärsimättömyyttään etanamaista vauhtia kohtaan.

"Olen tietoinen, mutta kaikkein epäsäännöllisintä on kuitenkin myös se, että kauppiaan perheeltä evätään kulku. Eikö Bergenin suurella killalla ole itsemääräämisoikeutta omissa asioissaan?". Se sai pian huoneen hiljenemään. He huitaisivat tyhjänä paikoillaan yrittäen keksiä vastausta. Alderman puhui jälleen.

"Kyllä on. Meidän on kuitenkin ajateltava diplomaattisesti, mikä on kansamme kannalta parasta. Kauppiamme kannalta. Meidän on pidettävä terveet suhteet Amsterdamiin. Emme voi riskeerata mitään tulipalon jälkeen." Hän onnistui jotenkin heikosti rutisemaan.

"Olen tietoinen", Rosalind puuttui asiaan, tietäen, että hänen puhumisensa oli vaarallista, mutta teki sen kuitenkin lastensa vuoksi "On kuitenkin oikeutemme päästä kotiin. Teidän on pidettävä yllä suhteita myös muihin tärkeisiin satamiin, kuten Lübeckiin ja Kings Lynniin. Miten luulette reagoivan siihen, että pidätte tehokkaasti vankeudessa kauppiasperhettä, joka ei ole tehnyt mitään pahaa eikä rikosta kaupunkia vastaan."

Syntyi hiljainen kuohunta, ja eräs ääni nousi esiin.

"No, te ette ole varsinaisesti perhe.". Leifiin heitettiin yksimielisesti teräviä katseita. Jo pieni poika kääpertyi ja piiloutui Rosalindin taakse, joka näytti täysin raivostuneelta.

"Miten kehtaat puhua tuolla tavalla Kleppereille? Me olemme ylpeä vanha saksalainen suku. Olen

mennyt naimisiin tähän arvostettuun taloon. Nämä lapset ovat rakkaan, edesmenneen veljeni poika ja tytär. Jos ei veren kautta, niin siteiden kautta Herran silmissä. Veljeni vannoi Herralle, että hän huolehtisi tästä pojasta kuin omastaan. Ja tästä tyttärestään, olipa hän leski tai ei. Älkää luulko, että voitte repiä nämä lapset pois minulta, heidän jumalallisen oikeuden mukaiselta äidiltään.” Rosalind äänesti kylmästi.

”Ja miten sinä naisena kehtaat puhua esimiehellesi tuolla tavalla?” Alderman raastoi, hänen äänensä raapaisi ja taisteli ilmaa vastaan tullakseen kuulluksi.

”Ette saa puhua lapsilleni tai vaimolleni tuolla tavalla. Huolimatta kaikista valheellisista suuruuden vihjailuista, te ette ole Klepperin talon päämies, vaan minä olen. Sinulla ei ole mitään valtaa heihin nähden tällä iljettävällä tavalla!” Otto kostautui jättävän vihasena. Oli selvää, ettei verbaaliselle sparrausottelulle näkynyt loppua.

Kunnes kokoukseen tunkeutui toinenkin henkilö. Tällä kertaa kokoushuoneen poikki tuli toinen epämääräinen oppipoika, jonka viitassa oli tuoreita lumihiutaleita. Hänen siniset, halkeilevat huulensa pysyivät kiinni, vaaleanruskeat silmät heittäytyivät mäntylankkuihin, kun hän hiirimäisesti luikerteli kohti valtuutettua. Kädessään hän puristi kirjettä, jonka pergamenttiin oli painettu Amsterdamin sinetti. Se ojennettiin kaupunginvaltuutetulle, joka avasi sen auki vaivasta vapisevin, kuihtunein kynsin.

”Meillä on viesti Gekkenhuisin talosta.” Hän virkkoi ääneen.

KAIKILLE GEKKENHUISIN PERHEEN SISARUKSILLE,
MAALISKUUN ¹³. PÄIVÄNÄ ISÄÄNNE ISKI JUMALAN TEKO. KAKSI PÄIVÄÄ MYÖHEMMIN HÄN
SIIRTYI HILJaiseen MAAHAN. KAHDEN ELOONJÄÄNEEN VELJEKSEN ODOTETAAN
PALAAVAN VÄLITTÖMÄSTI GEKKENHUISIN TILALLE. ME AMSTERDAMIN KILLAN JÄSENET
JAAMME SURUNNE.
LISÄÄNTYKÖÖN HYVÄ KOHTALO TALOUTEENNE.

Valtuutettu raotti kurkkuaan.

”Näyttää siltä, että voitte lähteä. Surumme on teidän kanssanne.”

Rosalind ja Otto katsoivat toisiaan silmiin, Rosalindin silmissä oli epäusko, johon sekoittui muiden tunteiden hyökyaalto. Otto tarttui vaimonsa käsivarteen, varmisti, että hänen lapsensa seurasivat häntä, ja ohjasi heidät takaisin Bergenin kaduille, kohti lähintä laivaa, joka veisi heidät pois - Lubeckin hän arveli olevan yhtä hyvä paikka kuin mikä tahansa hänen uudeksi tukikohdakseen. Kun Rosalind oli laivalla, hän piti lapsiaan tiukasti kiinni, eikä kukaan tai mikään enää koskaan uhkaisi repiä heitä pois hänen luotaan. Hän itki hiljaa, pieni, melankolinen hymy kasvoillaan.

Neljä kuukautta myöhemmin...

Rosalind istui jälleen kerran tuolissa, takan ääressä. Sen jälkeen kun Otto oli saanut tietää Rosalindan tilasta, hän varmisti, ettei tämä liikkunut niin paljon suojellakseen lastaan. Hän oli perheen olohuoneessa, heidän uudessa talossaan Lübeckissä. Kesäaurinko tulvi ilmavaan huoneeseen. Inga syöksyi huoneeseen hurmioituneena näyttämään äidilleen, mitä hänen opettajansa oli opettanut hänelle. Hän heilutti kiihkeästi kankaanpalasiin kirjailtua kukkakimppua ja pomppi jalkapalloillaan.

”Katso äiti, katso mitä minä osaan”, hän kiljui lapsellisen iloisena.

”Näen kyllä, se näyttää aivan ihanalta”, Rosalind kehui suopeasti.

Ovi avautui jälleen kerran, ja tällä kertaa siitä astuivat sisään Otto ja Leif. Leif oli ollut kiireinen

auttamaan isäänsä laskuhuoneessa, valmistautumassa ensi vuonna alkavaan oppisopimukseen. Molemmat sädehtivät Ingalle, kun tämä suoritti heille saman rutiinin. He tekivät hänelle mieliksi. "Tuo on ihana kakadun kirjailu", Leif kommentoi ystävällisesti.

"Kyllä, hyvin värikäs, Inga." Otto yhtyi hellästi.

"Ei se ole kakadu!" "Ei se ole kakadu!" Inga väitti ärhäkästi: "Se on kukkakimppu." Hän sanoi sen aivan kuin se olisi maailman itsestäänselvin asia.

Otto ja Leif mutisivat kuittaillen.

Rosalind käänsi jälleen kerran viisaan katseensa takan yläpuolella istuvaan kaakeliin, jota ympäröi monta muuta samanlaista. Se oli suuri laiva, joka oli varma reitistään ja kynteli rauhallisilla vesillä. Sitten hän katsoi perhettään, jonka hän oli käynyt läpi niin monia koettelemuksia saadakseen, ja hymyili kiitollisena.

Käännetty osoitteella DeepL.com (Pro-versio)